

Arrest

nr. 304 037 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Wouwerstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. VAN DEN BRUEL verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 3 december 2021, dient op 10 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 5 mei 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 27 april 2023.

1.3. Op 15 juni 2023 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pasjtoen te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Haidarkhel, in het district Kot, provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U ging tot de zesde graad naar school. Hierna woonde u in bij uw zus en schoonbroer. Uw oudere broer, H.G. (...), heeft lange tijd bij het Afghaans Nationaal Leger (ANA) gewerkt. Hij was gestationeerd in Mazar-i-Sharif. Hij kwam één keer per jaar naar huis mits de veiligheidssituatie dit toeliet.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. In de twee à drie jaar voor uw vertrek zijn de taliban zo'n vier à vijf keer langsgeslagen bij uw thuis om te vragen waar uw broer H.G. (...) was. Ze wilden hem namelijk arresteren. Ook vroegen de taliban naar u, ze wilden dat u hun rangen zou vervoegen. Uw familie zei telkens dat jullie er niet waren. Toen uw broer op bezoek kwam werd hij 's avonds meegenomen en vermoord door de taliban. Zo'n tien dagen later kwamen de taliban opnieuw naar uw huis. Ze spraken met uw moeder en zeiden dat aangezien één van haar zonen voor het ongelovige regime had gewerkt, de andere zoon voor hen moest werken. De taliban zeiden dat als u dit weigerde, u hetzelfde lot zou wachten als uw broer. U was op dat moment bij uw zus. Uw moeder is hierna langsgeslagen en vertelde wat er gebeurd was. Uw moeder en schoonbroer besloten u dan het land uit te sturen.

U verliet Afghanistan in augustus van het jaar 2021 en bereikte België op 3 december 2021. Drie dagen later diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij binnenkomst verklaarde u 17 jaar oud te zijn. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara, de bankkaart van uw broer, de taskara van uw broer, twee certificaten over de tewerkstelling van uw broer H.G. (...), foto's van uw broer tijdens zijn tewerkstelling, foto's van de begrafenis van H.G. (...), een foto van u en uw broer en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 4 januari 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn bevonden.

Er kunnen ten eerste grote vraagtekens gezet worden bij de tewerkstelling van uw broer H.G. (...). Uw kennis over die tewerkstelling blijkt bijzonder beperkt te zijn. Zo weet u enkel waar hij gestationeerd was, in Mazar-i-Sharif, en dat hij een groen-wit uniform droeg (NPO, p.6 en NPO, p.8). Op de vraag wat hij dan deed in het leger kan u niet antwoorden, net zoals op de vraag wat zijn rang is (NPO, p.7). U kan enkel zeggen dat hij veel gestudeerd heeft en opleidingen gaf (NPO, p.7). Gevraagd wat voor opleidingen hij dan gaf, verwijst u naar de documenten die u afleverde en kan u geen bijkomende informatie geven (NPO, p.7). U zegt hierover dat u de documenten wel hebt bekeken, maar niet hebt onthouden wat erin staat en dat u echt niet weet wat zijn functie was (NPO, p.8). Dit is erg opmerkelijk. Uw broer is lange tijd actief geweest in het leger, hij kwam normaal één keer per jaar naar huis en hij belde ongeveer om de maand met uw schoonbroer en indien mogelijk met uw moeder (NPO, p.6-7). Dat u niet meer kan vertellen over zijn carrière bij het leger is

opvallend. Gevraagd of u tijdens het telefoneren met uw familie na uw vertrek om informatie over uw broer hebt gevraagd, antwoordt u dat u dit niet hebt gedaan (NPO, p.11). Gevraagd naar de reden, zei u dat u een kind was en dat als u het vraagt, uw familieleden u te kennen geven dat u nog jong bent en u vragen wat u te maken hebt met deze informatie (NPO, p.11). Het is ten eerste zeer opmerkelijk dat uw familie niet op de hoogte is van het feit dat de tewerkstelling van uw broer mee de kern van uw asielrelaas uitmaakt. Dat u hen dit klaarblijkelijk ook niet zegt is erg merkwaardig. Ten tweede is het niet zo dat u nu een kind bent of bij u vertrek een kind was. Bij binnenkomst verklaarde u 17 jaar oud te zijn, iets wat na leeftijdsonderzoek niet het geval bleek te zijn. Uw leeftijd werd toen geschat op ten minste 19,5 jaar, wat betekent dat u bij vertrek 19 jaar oud was en tijdens het persoonlijk onderhoud ongeveer 21 jaar oud. Dat u zich tot vijf keer toe verschuilt achter uw zogenaamde jonge leeftijd en dit als verschuiving gebruikt voor het niet bezitten van informatie doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid (NPO, p.6, NPO, p.7, NPO, p.11 en NPO, p.17).

Verder is het opmerkelijk dat u niets kon zeggen over de collega's of oversten van uw broer of over de door u voorgelegde documenten (NPO, p.8 en NPO, p.13). Zo legde u twee certificaten voor, maar kon u hier niets over vertellen (NPO, p.13). Ook bent u tegenstrijdig geweest in uw verklaringen omtrent waar uw broer gestationeerd was. Bij het CGVS vermeldde u enkel Mazar-i-Sharif, terwijl u duidelijk aangaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat zijn laatste gestationeerde plek Nangarhar was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Hiermee geconfronteerd, ontkende u dit ooit gezegd te hebben (NPO, p.20). Door zonder meer te ontkennen dat u dit bij de DVZ had verklaard, slaagt u er evenwel niet in om deze vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Er werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p.3). Dat u vervolgens, nadat u werd gewezen op een inconsistentie in uw verschillende verklaringen, simpelweg ontkende dat u de hierboven aangehaalde verklaring op de DVZ had afgelegd, kan dan ook niet worden aanvaard.

De bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat uw kennis en verklaringen over het werk van uw broer bijzonder ontoereikend en dermate vaag zijn dat er dan ook geen geloof aan zijn tewerkstelling bij het leger kan gehecht worden. Dit zet, logischerwijs, de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vluchtmotieven sterk op de helling aangezien uw eigen problemen verweven zijn met de tewerkstelling van uw broer.

Verder is het erg opmerkelijk dat de taliban duidelijk meedelen, tot vier of vijf keer toe, dat ze uw broer zullen arresteren als hij naar zijn ouderlijk huis komt en dat hij dan alsnog op bezoek komt. Uw verklaringen hierover zijn opnieuw erg vaag. Zo weet u niet of uw broer werd gewaarschuwd om niet te komen, u kon enkel zeggen dat uw moeder het "misschien" wel verteld heeft (NPO, p.16). Gevraagd naar eventuele voorzorgsmaatregelen, zei u dat uw broer voorzichtig was tijdens het komen en gaan en dat hij niet naar buiten kwam tijdens zijn bezoek. Ook zegt u dat u hierover niet veel kan weten omdat u nog klein was en niet goed oplette (NPO, p.17). Uw broer is nog twee tot drie keer langsgekomen in de twee à drie jaar voor uw vertrek. U was dus tussen de 16 en 19 jaar oud tijdens zijn laatste twee of drie bezoeken (NPO, p.15-16). Zoals hierboven vermeld kan dus niet worden geaccepteerd dat u uw leeftijd gebruikt als verschuiving voor vage verklaringen.

Voorts is het opmerkelijk dat jullie tijdens de bezoeken van uw broer niet met elkaar over de bedreigingen van de taliban spraken (NPO, p.17). Zoals hierboven vermeld, zijn de taliban uw familie beginnen lastigvallen twee à drie jaar voor uw vertrek. En uw broer is nog twee tot drie keer langsgekomen in die periode. Tijdens deze bezoeken zeiden de taliban duidelijk dat ze uw broer wilden arresteren en eisten dat u lid zou worden (NPO, p.15-16). Dat jullie hier dan nooit over gepraat hebben is moeilijk te geloven.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan het door u naar voren gebrachte rekruteringsverhaal. Zo is het erg opvallend dat u zegt dat er meerdere jongens in uw dorpen werden gerekruteerd door de taliban, maar u dan niemand bij naam kan noemen. Gevraagd of rekrutering door de taliban voorviel, antwoordde u instemmend en zei u dat dit werd gedaan met geweld (NPO, p.11). Doorgevraagd, zei u dat de taliban jongens aanspraken en hen de weg naar jihad toonden (NPO, p.12). Ook zei u dat zij hen dan onschuldige mensen lieten vermoorden (NPO, p.12). Gevraagd naar een voorbeeld hiervan, zei u dit niet te hebben en enkel gehoord hebben dat zij druk op mensen zetten (NPO, p.12). Wanneer u dan gevraagd werd hoeveel jongens met familie bij de overheid er werden gerekruteerd in de laatste vijf jaar, zei u dit niet te weten en het eigenlijk gehoord te hebben van iemand anders (NPO, p.12). Gevraagd of u dus niemand persoonlijk kent die gerekruteerd werd of geweigerd heeft, gaf u toe dat dit het geval was (NPO, p.12). De vaststelling dat uw informatie over rekrutering door de taliban enkel "van horen zeggen" is en u dit niet verder kan concretiseren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.

Verder zijn uw verklaringen omtrent het profiel van de gerekruteerden opvallend. Gevraagd hiernaar, zei u dat het de bedoeling was dat de jongens jong waren en ook familie hadden bij de overheid (NPO p.12). Gevraagd naar de leeftijd zei u dat ze 12 of 13 jaar oud moesten zijn (NPO, p.12). Dat is opmerkelijk, aangezien u tijdens de periode dat de taliban u wilden rekruteren 16 tot 19 jaar oud was en dus niet in die

leeftijdsklasse paste. Voorts is het opmerkelijk dat de taliban zich tijdens het rekruteren focusten op familieleden van overheidspersoneel. Ze nemen hier namelijk een enorm risico mee aangezien het geenszins kan worden uitgesloten dat dergelijke rekruten allerm minst loyaal zouden zijn aan de taliban en zelfs in staat zouden kunnen zijn om de operaties van die beweging te saboteren. Bovendien is het veel moeilijker om iemand die van thuis uit overheidsgezind is te overtuigen van het voeren van jihad. Hiermee geconfronteerd, zei u dat de taliban geweld gebruikten tegen de mensen zodat ze het werk zouden doen en dat sommige mensen gevlucht waren of vermoord waren wanneer ze niet luisterden (NPO, p.12). Deze verklaring is niet bevredigend, aangezien dat de vaststelling blijft dat het voor de taliban vele malen moeilijker is om mensen met banden met de overheid te rekruteren, ook al gebruiken ze geweld. Bovendien kon u, zoals hierboven vermeld, geen enkel voorbeeld geven van iemand die gevlucht of vermoord werd doordat die niet luisterde (NPO, p.12). Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw rekrutering door de taliban.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw persoonlijke rekrutering. Zo verklaarde u dat de taliban vier à vijf keer in de laatste twee tot drie jaar tot uw vertrek zijn langsgeslagen om te vragen naar uw broer en naar u (NPO, p.14 en NPO, p.16). Ze vroegen of u lid kon worden (NPO, p.16). Gevraagd of dit dan iets vrijblijvends was, zei u dat ze altijd zeiden dat u moest meewerken en dat u anders vermoord ging worden (NPO, p.16). Wanneer u dan gevraagd werd of ze iets zeiden over hoeveel tijd u had om zich aan te sluiten, zei u dat ze hier niets over hadden gezegd (NPO, p.16). Het is ten eerste opmerkelijk dat de taliban erop staan dat u gerekruteerd wordt, maar hier dan geen bijkomende informatie over geven. Ten tweede is het opmerkelijk dat er zeer weinig urgentie te vinden is bij de taliban, ze zijn immers al twee à drie jaar bezig met uw rekrutering. Dit gebrek aan urgentie langs de kant van de taliban is een rode draad doorheen uw verklaringen. Zo komen de taliban tien dagen na de moord op uw broer nog eens langs (NPO, p.18). U bevond zich, zoals ook bij alle vorige visites van de taliban, toevallig bij uw schoonbroer en zus (NPO, p.16). De taliban zeiden tegen uw moeder dat ze haar zoon hadden vermoord omwille van zijn werk en dat u lid moest worden van hun groepering (NPO, p.18). Gevraagd hoe uw moeder reageerde, verklaarde u dat ze zei dat u er niet was en dat ze dan weggingen en na uw vertrek nog eens zijn komen vragen (NPO, p.18). Wanneer u dan gevraagd werd of de taliban niet wisten dat u bij uw schoonbroer verbleef, antwoordde u stellig dat ze dat niet wisten (NPO, p.16). Dat is opmerkelijk. U zei zelf dat de taliban uw dorp in handen hadden en dat ze informatie over dorpelingen verzamelden (NPO, p.10 en NPO, p.15). Het huis van uw zus en schoonbroer bevindt zich in hetzelfde dorp (NPO, p.16). Dat de taliban niet op de hoogte waren dat uw zus en schoonbroer in hetzelfde dorp wonen en dat de kans dus bestond dat u daar ook verbleef is gelet op de context geenszins aannemelijk (NPO, p.4). Ook is het opmerkelijk dat wanneer u gevraagd werd of de taliban u dan op andere momenten in het dorp hadden aangesproken, u antwoordde dat ze nooit met u spraken, maar altijd met uw moeder (NPO, p.16). De vaststelling dat de taliban ermee dreigen u te vermoorden indien u zich niet zou aansluiten bij hen, maar u dan niet eens persoonlijk aanspraken en klaarblijkelijk ook geen moeite deden om u te vinden doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban. Verder dient er te worden opgemerkt dat ook na uw vertrek de taliban op een heel vrijblijvende manier te werk bleven gaan. Zo zei u zelf dat er een niet echt een probleem voor uw familie in Afghanistan was en dat ze enkel een paar keer hebben gevraagd naar u (NPO, p.9). Er dient te worden geconcludeerd dat uw verklaringen omtrent uw persoonlijke rekrutering allesbehalve hebben kunnen overtuigen.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er ook nog op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er

wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken.

Ten slotte hebt u tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het moment dat u vertrokken bent uit Afghanistan. Bij de DVZ zei u dat u één dag nadat de Taliban waren langsgeslagen bij uw moeder bent vertrokken (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u diezelfde dag nog vertrokken te zijn (NPO, p.19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u ooit gezegd te hebben de dag erna vertrokken te zijn (NPO, p.20). Zoals hierboven al vermeld werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p.3). Door zonder meer te ontkennen dit ooit gezegd te hebben, slaagt u er niet in deze tegenstrijdigheid op te heffen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw taskara en die van uw broer H.G. (...) bevatten enkel jullie identiteitsgegevens en worden niet meteen betwist. De enveloppe bewijst enkel dat de documenten vanuit Afghanistan zijn verstuurd, iets wat niet meteen betwist wordt. Over de certificaten van de tewerkstelling van uw broer en zijn bankkaart is het volgende relevant: documenten hebben louter een ondersteunende functie en kunnen enkel geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten. Echter, in uw geval werd hierboven vastgesteld dat uw verklaringen over de tewerkstelling van uw broer ongeloofwaardig zijn bevonden. Tevens blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien kan aan de privé-foto's die u hebt neergelegd geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

In verband met de e-mail die het CGVS op 25 mei 2023 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update_1_July_31_October_2022.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit

heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding

zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middelen toe als volgt:

"Doordat het CGVS in haar beslissing dd. 15.06.2023 verzoeker niet erkent als vluchteling terwijl uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat er een gegronde vrees is voor vervolging en hij minstens ernstige schade dreigt te lijden indien hij zou terugkeren naar Afghanistan.

Het CGVS beslist ten onrechte dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

Het CGVS meent dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn en dat de oorzaak van de problemen met de Taliban niet stroken met de werkelijkheid.

1.

Vooreerst verwijst het CGVS naar het feit dat verzoeker zich aanmeldde als minderjarige doch na onderzoek blijkt dat verzoeker meerderjarig zou zijn: (...)

Verzoeker ging bij zijn leeftijdsverklaring uit van de gegevens zoals hem meegedeeld door zijn familie in Afghanistan en de beschikbare documenten.

Verzoeker heeft geenszins de intentie gehad om de autoriteiten te misleiden doch was oprecht in zijn veronderstelling dat hij minderjarig was op het moment van zijn asielaanvraag.

Verzoeker heeft zich naderhand neergelegd bij de beslissing na het leeftijdsonderzoek en werd verder behandeld als meerderjarig.

Op grond van een foutieve leeftijdsverklaring tevens besluiten tot ongeloofwaardigheid van de overige verklaringen, gaat de redelijkheid voorbij.

Er dient abstractie gemaakt te worden van dit gegeven bij de beoordeling van het overige dossier.

2.

Het CGVS stelt verder in haar beslissing: (...)

Het CGVS benadrukt in deze enkel de elementen die verzoeker niet weet doch houdt onvoldoende rekening met de verklaringen die verzoeker wel kan geven omtrent de plaats van tewerkstelling, het uniform enz.

Verzoeker is jong en wordt door zijn familie stil gezwegen als het ware. Verzoeker heeft het onderwerp nooit aangesneden.

Verzoeker was in het bezit van documenten aangaande de tewerkstelling van zijn broer en meende dat dit voldoende zou zijn om het werk van zijn broer te bewijzen. Verzoeker was in de waan dat hij zelf geen toelichting zou moeten geven omtrent deze documenten nu de nodige informatie vermeld staat in de documenten.

3.

Het CGVS stelt verder: (...)

Het CGVS vertrekt hierbij vanuit een algemeenheid en een veronderstelde kennis van de rekrutering doch kan deze informatie niet veralgemenen.

Het feit dat ook jongeren met geweld worden gerekruteerd, kan niet worden betwist en blijkt uit meerdere voorgaande berichtgevingen.

Dat dit eerder bij uitzondering gebeurt, maakt niet dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zouden zijn.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dienaangaande.

4.

Het CGVS stelt tevens ten onrechte dat ook de persoonlijke rekrutering van verzoeker niet geloofwaardig zou zijn: (...)

Verzoeker is gedurende jaren benaderd geweest door de Taliban. Het betrof een proces van langere duur hetgeen niet eigenaardig is gelet op het feit dat de Taliban wellicht hoopte dat verzoeker alsnog 'vrijwillige' medewerking zou verlenen.

5.

Ten slotte ontkent het CGVS onterecht de bewijswaarde van de voorgelegde documenten door verzoeker: (...)

De documenten betreffende de tewerkstelling van de broer van verzoeker worden afgewezen als mogelijks 'frauduleus' terwijl verzoeker -mede gelet op zijn jonge leeftijd- omwille van de aanwezigheid van deze documenten geen verdere informatie heeft ingewonnen. De documenten tonen ontegensprekelijk de tewerkstelling van de broer van verzoeker aan.

Aangezien de tewerkstelling van de broer van verzoeker onlosmakelijk verbonden is met de problemen van verzoeker in Afghanistan, dienen ook de overige verklaringen als geloofwaardig te worden beschouwd.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk dient erkend te worden als vluchteling."

en:

“CGVS weigert verzoeker tevens de subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst vooreerst tevens naar zijn motivering onder punt A.

Bovendien schiet het CGVS te kort in haar motivering omtrent de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Er wordt verwezen naar het feit dat er sinds de machtsovername door de Taliban ‘minder’ geweld en ‘minder’ burgerdoden zouden zijn.

Dit gaat uiteraard te kort door de bocht.

Vooreerst zijn de bronnen die gecontacteerd kunnen worden in Afghanistan nu beperkter zodat er geen zicht is op de werkelijke situatie. Verwacht mag worden dat de Taliban geen inmenging meer wenst van buitenlandse troepen en allerhande folteringen of onmenselijke behandelingen niet aan de grote klok gaat hangen.

Bovendien ontkent men niet dat er nog steeds geweld is en er nog steeds burgerdoden vallen.

Het zouden er evenwel MINDER zijn.

Dit is uiteraard onvoldoende argument om te stellen dat verzoeker op hoop van zegen dan maar terug in Afghanistan dient te gaan wonen.

Er is aldus wel degelijk een gegronde vrees voor zijn leven in hoofde van verzoeker.

Ten slotte erkent het CGVS wel dat er een verhoogd risico is indien de Afghanen die terugkeren uit het buitenland een bepaald profiel hebben rekening houdende met de duur van het verblijf, leeftijd, geslacht, conservatieve omgeving, zichtbaarheid van een persoon.

In casu heeft verzoeker in december 2021 zijn asielaanvraag ingediend en verblijft hij reeds enige tijd niet meer in Afghanistan. Verzoeker was jong bij zijn vertrek en heeft zich al snel alle waarden en normen van het Westerse leven eigen gemaakt.

Verzoeker kan zich niet meer indenken in de conservatieve denkwereld van de Taliban en heeft geleerd om vrij te denken en te spreken. Verzoeker maakt tevens gebruik van sociale media.

Verzoeker past binnen het profiel van de Afghanen die niet met open armen terug worden ontvangen.

Kortom, verzoeker en zijn denkpatronen worden door de Taliban beschouwd als een bedreiging van hun machtspositie en zodoende is het risico wel degelijk reëel dat verzoeker gefolterd en gedood zal worden.”

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

3.2. Verweerder legt op 18 januari 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;

- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek

kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

4.5. Verzoeker voert een schending aan van de motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker vreest om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat de taliban zijn broer hadden vermoord omdat die laatste voor het Afghaans Nationaal Leger werkte en eisten dat verzoeker voor hen kwam werken of anders eveneens vermoord zou worden. Verzoeker heeft zich niet aangesloten bij de taliban maar is Afghanistan ontvlucht.

4.6.1.2. Stavingstukken

Verzoeker voert aan dat de documenten ontegensprekelijk de tewerkstelling van zijn broer aantonen.

Vooreerst dient erop gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (Landeninformatie, nr. 2: CEDOCA, *COI Focus, AFGHANISTAN. Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021) blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Bovendien legt verzoeker van bepaalde documenten enkel kopieën voor, die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerlei knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen.

Betreffende de bankkaart en twee certificaten op naam van verzoekers broer H.G. stelt het CGVS terecht dat *“in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden”*. Bovendien gaat het hier om kopieën die, het weze herhaald, wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerlei knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. Tevens stelt de Raad vast dat voornoemde documenten enkel de voornaam van verzoekers broer bevatten.

Betreffende de taskara's van verzoeker en verzoekers broer H.G., de enveloppe en de privéfoto's, die verzoeker heeft voorgelegd, stelt het CGVS terecht: *“Uw taskara en die van uw broer H.G. (...) bevatten enkel jullie identiteitsgegevens en worden niet meteen betwist. De enveloppe bewijst enkel dat de documenten vanuit Afghanistan zijn verstuurd, iets wat niet meteen betwist wordt. (...) Bovendien kan aan de privé-foto's die u hebt neergelegd geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.”*

4.6.1.3. Er blijkt dat verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen. Evenwel stelt de Raad vast dat deze stukken, gelet op wat voorafgaat, op zich niet volstaan om het profiel en de tewerkstelling van verzoekers broer H.G. vast te stellen. Bijgevolg kan verzoeker niet dienstig stellen dat de documenten ontegensprekelijk de tewerkstelling van zijn broer aantonen noch dat daaruit volgt dat aangezien de tewerkstelling van zijn broer onlosmakelijk verbonden is met zijn problemen in Afghanistan, ook de overige verklaringen als geloofwaardig dienen te worden beschouwd.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

4.6.1.4. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het

Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan het profiel van verzoekers broer H.G. en aan verzoekers asielrelaas omdat:

i) verzoekers kennis en verklaringen over het werk van zijn broer bijzonder ontoereikend zijn en dermate vaag dat er geen geloof aan zijn tewerkstelling bij het leger kan worden gehecht, dat zijn kennis over de tewerkstelling van zijn broer H.G. bijzonder beperkt blijkt te zijn, dat hij enkel weet waar hij gestationeerd was, in Mazar-i-Sharif en dat hij een groen-wit uniform droeg, dat hij op de vraag wat zijn broer dan deed in het leger niet kan antwoorden, net zoals op de vraag wat zijn rang is, dat hij enkel kan zeggen dat zijn broer veel gestudeerd heeft en opleidingen gaf, dat gevraagd wat voor opleidingen hij dan gaf, hij verwijst naar de documenten die hij afleverde en geen bijkomende informatie kan geven, dat hij hierover zegt dat hij de documenten wel heeft bekeken maar niet heeft onthouden wat erin staat en dat hij echt niet weet wat zijn functie was, dat dit erg opmerkelijk is, dat zijn broer lange tijd actief is geweest in het leger en normaal één keer per jaar naar huis kwam en ongeveer om de maand met verzoekers schoonbroer en indien mogelijk met verzoekers moeder belde, dat het opvallend is dat verzoeker niet meer kan vertellen over de carrière van zijn broer bij het leger, dat gevraagd of hij tijdens het telefoneren met zijn familie na zijn vertrek om informatie om zijn broer heeft gevraagd, hij antwoordt dat hij dit niet heeft gedaan, dat gevraagd naar de reden, hij zei dat hij een kind was en dat als hij het vraagt, zijn familieleden hem te kennen geven dat hij nog jong is en hem vragen wat hij te maken heeft met deze informatie, dat het zeer opmerkelijk is dat zijn familie niet op de hoogte is van het feit dat de tewerkstelling van zijn broer mee de kern van zijn asielrelaas uitmaakt, dat het erg merkwaardig is dat hij hen dit klaarblijkelijk ook niet zegt, dat het niet zo is dat hij nu een kind is of bij zijn vertrek een kind was, dat hij bij binnenkomst verklaarde 17 jaar oud te zijn, iets wat na leeftijdsonderzoek niet het geval bleek te zijn, dat zijn leeftijd toen geschat werd op ten minstens 19,5 jaar, wat betekent dat hij bij zijn vertrek 19 jaar oud was en tijdens het persoonlijk onderhoud ongeveer 21 jaar oud, dat hij zich tot vijf keer toe verschuilt achter zijn zogenaamde jonge leeftijd en dit als verschoning gebruikt voor het niet bezitten van informatie verder afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid, dat hij niets kon zeggen over de collega's of oversten van zijn broer of over de door hem voorgelegde documenten;

ii) de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen betreffende de tewerkstelling van zijn broer, logischerwijze, de geloofwaardigheid van zijn persoonlijke vluchtmotieven sterk op het helling zet gezien zijn eigen problemen verweven zijn met de tewerkstelling van zijn broer;

iii) het erg opmerkelijk is dat de taliban duidelijk meedelen, tot vier of vijf keer toe, dat zij verzoekers broer zullen arresteren als hij naar zijn ouderlijk huis komt en dat verzoekers broer dan alsnog op bezoek komt, dat verzoekers verklaringen hierover opnieuw erg vaag zijn en dat niet kan worden geaccepteerd dat verzoeker zijn leeftijd gebruikt als verschoning voor vage verklaringen;

iv) het opmerkelijk is dat verzoeker en zijn broer niet met elkaar over de bedreigingen van de taliban spraken en dat dit moeilijk te geloven is;

v) er geen geloof kan gehecht worden aan het door verzoeker naar voren gebrachte rekruteringsverhaal, dat de vaststelling dat verzoekers informatie over rekrutering door de taliban enkel "van horen zeggen" is en hij dit verder niet kan concretiseren verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met de taliban, dat zijn verklaringen omtrent het profiel van de gerekruteerden opvallend is, dat het opmerkelijk is dat verzoeker zei dat ze 12 of 13 jaar oud moesten zijn, aangezien hij tijdens de periode dat de taliban hem wilden rekruteren 16 tot 19 jaar oud was en dus niet in die leeftijdscategorie paste, dat het voorts opmerkelijk is dat de taliban zich tijdens het rekruteren focusten op familieleden van overheidspersoneel, dat ze hier namelijk een enorm risico mee namen aangezien het geenszins kan worden uitgesloten dat dergelijke rekruten allerminst loyaal zouden zijn aan de taliban en zelfs in staat zouden kunnen zijn om de operaties van die beweging te saboteren, dat het bovendien veel moeilijker is om iemand die van thuis uit overheidsgezin is te overtuigen van het voeren van jihad, dat de verklaring dat de taliban geweld gebruikten tegen de mensen zodat ze het werk zouden doen en dat sommige mensen gevlucht waren of vermoord waren wanneer ze niet luisterden niet bevredigend is, aangezien dat de vaststelling blijft dat het voor de taliban vele malen moeilijker is om mensen met banden met de overheid te rekruteren, ook al gebruiken ze geweld en dat verzoeker geen enkel voorbeeld kon geven van iemand die gevlucht of vermoord werd doordat die niet luisterde;

vi) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn persoonlijke rekrutering, dat het opmerkelijk is dat de taliban erop staan dat hij gerekruteerd wordt, maar hier dan geen bijkomende informatie over geven, dat het opmerkelijk is dat er zeer weinig urgentie te vinden is bij de taliban, dat ze immers al twee à drie jaar bezig zijn met zijn rekrutering, dat het opmerkelijk is dat de taliban niet wisten dat hij bij zijn schoonbroer verbleef, dat verzoeker zelf zei dat de taliban zijn dorp in handen hadden en dat ze informatie over dorpelingen verzamelden, dat het huis van zijn zus en schoonbroer zich in hetzelfde dorp bevindt, dat de taliban niet op de hoogte waren dat zijn zus en schoonbroer in hetzelfde dorp wonen en dat de kans dus bestond dat hij daar ook verbleef, gelet op de context, geenszins aannemelijk is, dat de vaststelling dat de taliban ermee dreigen verzoeker te vermoorden indien hij zich niet zou aansluiten bij hen maar hem dan niet eens persoonlijk aanspraken en klaarblijkelijk ook geen moeite deden om hem te vinden verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met de taliban, dat de taliban ook na zijn vertrek op een heel vrijblijvende manier te werk bleven gaan, dat verzoeker zei dat er niet

echt een probleem voor zijn familie in Afghanistan was en dat ze enkel een paar keer hebben gevraagd naar hem, dat er dient geconcludeerd te worden dat zijn verklaringen omtrent zijn persoonlijke rekrutering allesbehalve kunnen overtuigen;

vii) dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, dat er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, dat individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker wordt beschreven slechts zelden voorkomt, dat de taliban doorgaans immers over voldoende vrijwilligers beschikken, dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig is en dat verzoeker en bovendien niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringwijze van de taliban;

viii) hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het moment dat hij vertrokken is uit Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Ingevolge voormelde vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het vermeende profiel van de broer van verzoeker en het voorgehouden vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift er niet in slaagt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het vermeende profiel van zijn broer en het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris, vormt bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee verzoeker aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico voor ernstige schade aannemelijk te maken.

4.6.1.5. Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 4 januari 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘De leeftijd wordt bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.”*, betoogt verzoeker dat hij bij zijn leeftijdsverklaring uitging van de gegevens zoals hem meegedeeld door zijn familie in Afghanistan en de beschikbare documenten, dat hij geenszins de intentie heeft gehad om de autoriteiten te misleiden doch oprecht was in zijn veronderstelling dat hij minderjarig was op het moment van zijn asielaanvraag, dat hij zich naderhand heeft neergelegd bij de beslissing na het leeftijdsonderzoek en verder werd behandeld als meerderjarige, dat het de redelijkheid voorbij gaat om op grond van een foutieve leeftijdsverklaring tevens te besluiten tot ongeloofwaardigheid van de overige verklaringen en dat er abstractie dient gemaakt te worden van dit gegeven bij de beoordeling van het overige dossier.

Daargelaten de vaststelling dat niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing dat verzoeker de intentie heeft gehad om de autoriteiten te misleiden, stelt de Raad vast dat verzoeker met voorgaand betoog niet weerlegt, noch ontkracht dat hij zich onterecht als minderjarige voordoet, wat zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt. Waar verzoeker stelt dat het de redelijkheid voorbij gaat om op grond van een foutieve leeftijdsverklaring tevens te besluiten tot ongeloofwaardigheid van de overige verklaringen en dat er abstractie dient gemaakt te worden van dit gegeven bij de beoordeling van het overige dossier, kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder geenszins op grond van een foutieve leeftijdsverklaring heeft besloten tot ongeloofwaardigheid van de overige verklaringen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, na te hebben vastgesteld dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet en dat dit zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt, alsnog is nagegaan, niettegenstaande geen geloof kan gehecht worden aan zijn verklaarde leeftijd, of geloof kan gehecht worden aan de overige verklaringen en het asielrelaas van verzoeker, doch op goede gronden, zoals weergegeven in punt 4.6.1.4., heeft beslist dat dit niet het geval is. Door louter te stellen dat er abstractie dient gemaakt te worden van de foutieve leeftijdsverklaring bij de beoordeling van het overige dossier, slaagt verzoeker er niet in om de pertinentie motieven, zoals uiteengezet in punt 4.6.1.4., te weerleggen.

4.6.1.6. Betreffende de vaststellingen in de punt i) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, betoogt verzoeker dat het CGVS in deze enkel de elementen die hij niet weet benadrukt doch onvoldoende rekening houdt met de verklaringen die hij wel kan geven omtrent de plaats van tewerkstelling, het uniform, enzovoort, dat hij jong is en door zijn familie als het ware wordt stilgezwegen, dat hij het onderwerp nooit heeft aangesneden, dat hij in het bezit was van documenten aangaande de tewerkstelling van zijn broer en meende dat dit voldoende zou zijn om het werk van zijn broer te bewijzen, dat hij in de waan was dat hij zelf geen toelichting zou moeten geven omtrent deze documenten nu de nodige informatie vermeld staat in de documenten.

Waar verzoeker stelt dat verweerder enkel de elementen die hij niet weet benadrukt doch onvoldoende rekening houdt met de verklaringen die hij wel kan geven omtrent de plaats van tewerkstelling, het uniform, enzovoort, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat verzoeker geen kennis heeft over de tewerkstelling van zijn broer doch wel dat zijn kennis hieromtrent bijzonder beperkt is. Met zijn betoog slaagt hij er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat verzoekers kennis over de tewerkstelling van zijn broer H.G. bijzonder beperkt blijkt te zijn, dat hij enkel weet waar hij gestationeerd was, in Mazar-i-Sharif, dat verzoeker op de vraag wat zijn broer dan deed in het leger niet kan antwoorden, net zoals op de vraag wat zijn rang is, dat hij enkel kan zeggen dat zijn broer veel gestudeerd heeft en opleidingen gaf, dat gevraagd wat voor opleidingen hij gaf, verzoeker verwijst naar de documenten die hij afleverde en geen bijkomende informatie kan geven, dat hij hierover zegt dat hij de documenten wel bekeken heeft, maar niet heeft onthouden wat erin staat en dat hij echt niet weet wat zijn functie was, dat dit erg opmerkelijk is, dat zijn broer lange tijd actief is geweest in het leger, normaal één keer per jaar naar huis kwam en ongeveer om de maand belde met zijn schoonbroer en indien mogelijk met zijn moeder en dat verzoeker niet meer kan vertellen over zijn carrière bij het leger opvallend is, te weerleggen of er een ander licht op te werpen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de adjunct-commissaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker wel kan geven. Deze verklaringen doen echter geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoekers kennis over de tewerkstelling van zijn broer H.G. bijzonder beperkt blijkt te zijn. Verzoeker verduidelijkt ook niet op welke wijze de adjunct-commissaris nog meer rekening had kunnen houden met de verklaringen die hij wel kan geven.

Door louter te stellen dat hij jong is en door zijn familie als het ware wordt stilgezwegen, dat hij het onderwerp nooit heeft aangesneden, komt verzoeker in wezen niet verder dan het volharden in en herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen. Dergelijk verweer is dan ook niet van aard om de motieven in de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat verzoeker, gevraagd of hij tijdens het telefoneren met zijn familie na zijn vertrek om informatie over zijn broer heeft gevraagd, antwoordt dat hij dit niet heeft gedaan, dat hij, gevraagd naar de reden, zei dat hij een kind was en dat als hij het vraagt, zijn familieleden hem te kennen geven dat hij nog jong is en hem vragen wat hij te maken heeft met deze informatie, dat het zeer opmerkelijk is dat zijn familie niet op de hoogte is van het feit dat de tewerkstelling van zijn broer mee de kern van zijn asielrelaas uitmaakt, dat het erg merkwaardig is dat hij hen dit klaarblijkelijk ook niet zegt, dat het ook niet zo is dat hij nu een kind is of bij zijn vertrek een kind was, dat hij bij binnenkomst verklaarde 17 jaar oud te zijn, iets wat na leeftijdsonderzoek niet het geval bleek te zijn, dat zijn leeftijd toen werd geschat op ten minste 19,5 jaar, wat betekent dat hij bij vertrek 19 jaar oud was en tijdens het persoonlijk onderhoud 21 jaar oud, dat hij zich tot vijf keer toe verschuilt achter zijn zogenaamde jonge leeftijd en dit als verschoning gebruikt voor het niet bezitten van informatie verder afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid, te weerleggen of hierop een ander licht te werpen.

Waar verzoeker stelt dat hij in het bezit was van documenten aangaande de tewerkstelling van zijn broer en meende dat dit voldoende zou zijn om het werk van zijn broer te bewijzen, dat hij in de waan was dat hij zelf geen toelichting zou moeten geven omtrent deze documenten nu de nodige informatie vermeld staat in de documenten, wijst de Raad erop dat de tewerkstelling van verzoekers broer, waarmee de eigen problemen van verzoeker sterk verwervend zijn, de kern van het asielrelaas uitmaken. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze, gedetailleerde wijze kan weergeven. Hij dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij in de waan was dat hij zelf geen toelichting zou moeten geven omtrent deze documenten. Immers kan redelijkerwijze worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, *quod non in casu*.

4.6.1.7. Betreffende de vaststellingen in de punten v) tot en met vii) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, betoogt verzoeker dat het CGVS hierbij vertrekt vanuit een algemeenheid en een veronderstelde kennis van de rekrutering doch deze informatie niet kan veralgemenen, dat het feit dat ook

jongeren met geweld worden gerekruteerd niet kan worden betwist en blijkt uit meerdere voorgaande berichtgevingen, dat het gegeven dat dit eerder bij uitzondering gebeurt, niet maakt dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn en dat hij volhardt in zijn verklaringen dienaangaande, dat hij gedurende jaren benaderd is geweest door de taliban, dat het een proces van langere duur betrof, hetgeen niet eigenaardig is gelet op het feit dat de taliban wellicht hoopte dat hij alsnog 'vrijwillige' medewerking zou verlenen.

Door louter te stellen dat het feit dat ook jongeren met geweld worden gerekruteerd niet kan worden betwist en blijkt uit meerdere voorgaande berichtgevingen, brengt verzoeker geen concrete informatie aan waaruit blijkt dat de informatie waarop de in de bestreden beslissing gemaakte analyse is gebaseerd, die steun vindt in de rapporten "Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups" van EASO van september 2016, "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 en "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, niet langer actueel of correct zou zijn of dat verweerder deze informatie niet mocht veralgemenen. Verweerder heeft op goede gronden gesteld dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, dat er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, dat individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker wordt beschreven, slechts zelden voorkomt, dat de taliban doorgaans immers over voldoende vrijwilligers beschikken, dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig is, dat verzoeker er bovendien ook niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban, dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat er ten aanzien van hem een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde hem bij de taliban te laten aansluiten, dat daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's, wordt georganiseerd, dat dit concreet betekent dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten, dat uit de informatie ook blijkt dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban en dat er vaak beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Uit de landeninformatie blijkt immers wel degelijk dat een individuele en gedwongen rekrutering, zonder beroep te doen op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, slechts uitzonderlijk voorkomt, zodat de adjunct-commissaris terecht kon verwachten dat verzoeker *in concreto* aantoonde waarom de taliban er in zijn geval voor opteerde om af te wijken van hun gebruikelijke rekruteringswijze.

Door te volharden in zijn verklaringen en te stellen dat het gegeven dat rekrutering met geweld bij uitzondering gebeurt, niet maakt dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn, komt verzoeker in wezen niet verder dan het volharden in en herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris. Dergelijk verweer is niet van aard om de volgende motieven in de bestreden beslissing te weerleggen of er een ander licht op te werpen: *"Verder kan er geen geloof gehecht worden aan het door u naar voren gebrachte rekruteringsverhaal. Zo is het erg opvallend dat u zegt dat er meerdere jongens in uw dorpen werden gerekruteerd door de taliban, maar u dan niemand bij naam kan noemen. Gevraagd of rekrutering door de taliban voorviel, antwoordde u instemmend en zei u dat dit werd gedaan met geweld (NPO, p.11). Doorgevraagd, zei u dat de taliban jongens aanspraken en hen de weg naar jihad toonden (NPO, p.12). Ook zei u dat zij hen dan onschuldige mensen lieten vermoorden (NPO, p.12). Gevraagd naar een voorbeeld hiervan, zei u dit niet te hebben en enkel gehoord hebben dat zij druk op mensen zetten (NPO, p.12). Wanneer u dan gevraagd werd hoeveel jongens met familie bij de overheid er werden gerekruteerd in de laatste vijf jaar, zei u dit niet te weten en het eigenlijk gehoord te hebben van iemand anders (NPO, p.12). Gevraagd of u dus niemand persoonlijk kent die gerekruteerd werd of geweigerd heeft, gaf u toe dat dit het geval was (NPO, p.12). De vaststelling dat uw informatie over rekrutering door de taliban enkel "van horen zeggen" is en u dit niet verder kan concretiseren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.*

Verder zijn uw verklaringen omtrent het profiel van de gerekruteerden opvallend. Gevraagd hiernaar, zei u dat het de bedoeling was dat de jongens jong waren en ook familie hadden bij de overheid (NPO p.12). Gevraagd naar de leeftijd zei u dat ze 12 of 13 jaar oud moesten zijn (NPO, p.12). Dat is opmerkelijk, aangezien u tijdens de periode dat de taliban u wilden rekruteren 16 tot 19 jaar oud was en dus niet in die leeftijdsklasse paste. Voorts is het opmerkelijk dat de taliban zich tijdens het rekruteren focusten op familieleden van overheidspersoneel. Ze nemen hier namelijk een enorm risico mee aangezien het geenszins kan worden uitgesloten dat dergelijke rekruten allerm minst loyaal zouden zijn aan de taliban en zelfs in staat zouden kunnen zijn om de operaties van die beweging te saboteren. Bovendien is het veel moeilijker om iemand die van thuis uit overheidsgezind is te overtuigen van het voeren van jihad. Hiermee geconfronteerd, zei u dat de taliban geweld gebruikten tegen de mensen zodat ze het werk zouden doen en dat sommige mensen gevlucht waren of vermoord waren wanneer ze niet luisterden (NPO, p.12). Deze verklaring is niet

bevredigend, aangezien dat de vaststelling blijft dat het voor de taliban vele malen moeilijker is om mensen met banden met de overheid te rekruteren, ook al gebruiken ze geweld. Bovendien kon u, zoals hierboven vermeld, geen enkel voorbeeld geven van iemand die gevlucht of vermoord werd doordat die niet luisterde (NPO, p.12). Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw rekrutering door de taliban.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw persoonlijke rekrutering. Zo verklaarde u dat de taliban vier à vijf keer in de laatste twee tot drie jaar tot uw vertrek zijn langsgekomen om te vragen naar uw broer en naar u (NPO, p.14 en NPO, p.16). Ze vroegen of u lid kon worden (NPO, p.16). Gevraagd of dit dan iets vrijblijvends was, zei u dat ze altijd zeiden dat u moest meewerken en dat u anders vermoord ging worden (NPO, p.16). Wanneer u dan gevraagd werd of ze iets zeiden over hoeveel tijd u had om zich aan te sluiten, zei u dat ze hier niets over hadden gezegd (NPO, p.16). Het is ten eerste opmerkelijk dat de taliban erop staan dat u gerekruteerd wordt, maar hier dan geen bijkomende informatie over geven. Ten tweede is het opmerkelijk dat er zeer weinig urgentie te vinden is bij de taliban, ze zijn immers al twee à drie jaar bezig met uw rekrutering. Dit gebrek aan urgentie langs de kant van de taliban is een rode draad doorheen uw verklaringen. Zo komen de taliban tien dagen na de moord op uw broer nog eens langs (NPO, p.18). U bevond zich, zoals ook bij alle vorige visites van de taliban, toevallig bij uw schoonbroer en zus (NPO, p.16). De taliban zeiden tegen uw moeder dat ze haar zoon hadden vermoord omwille van zijn werk en dat u lid moest worden van hun groepering (NPO, p.18). Gevraagd hoe uw moeder reageerde, verklaarde u dat ze zei dat u er niet was en dat ze dan weggingen en na uw vertrek nog eens zijn komen vragen (NPO, p.18). Wanneer u dan gevraagd werd of de taliban niet wisten dat u bij uw schoonbroer verbleef, antwoordde u stellig dat ze dat niet wisten (NPO, p.16). Dat is opmerkelijk. U zei zelf dat de taliban uw dorp in handen hadden en dat ze informatie over dorpelingen verzamelden (NPO, p.10 en NPO, p.15). Het huis van uw zus en schoonbroer bevindt zich in hetzelfde dorp (NPO, p.16). Dat de taliban niet op de hoogte waren dat uw zus en schoonbroer in hetzelfde dorp wonen en dat de kans dus bestond dat u daar ook verbleef is gelet op de context geenszins aannemelijk (NPO, p.4). Ook is het opmerkelijk dat wanneer u gevraagd werd of de taliban u dan op andere momenten in het dorp hadden aangesproken, u antwoordde dat ze nooit met u spraken, maar altijd met uw moeder (NPO, p.16). De vaststelling dat de taliban ermee dreigen u te vermoorden indien u zich niet zou aansluiten bij hen, maar u dan niet eens persoonlijk aanspraken en klaarblijkelijk ook geen moeite deden om u te vinden doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban. Verder dient er te worden opgemerkt dat ook na uw vertrek de taliban op een heel vrijblijvende manier te werk bleven gaan. Zo zei u zelf dat er een niet echt een probleem voor uw familie in Afghanistan was en dat ze enkel een paar keer hebben gevraagd naar u (NPO, p.9). Er dient te worden geconcludeerd dat uw verklaringen omtrent uw persoonlijke rekrutering allesbehalve hebben kunnen overtuigen." Voornoemde overwegingen zijn pertinent en worden door de Raad bijgetreden.

Waar verzoeker nog stelt dat het niet eigenaardig is dat het een proces van langere duur betrof, gelet op het feit dat de taliban wellicht hoopte dat hij alsnog 'vrijwillige' medewerking zou verlenen, beperkt hij zich tot een loutere bewering, die minstens opmerkelijk is in het licht van zijn eerdere verklaringen dat de taliban veel druk hebben gezet bij andere mensen en veel mensen hebben vermoord, dat ze jongens in zijn dorp rekruteerden met geweld (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11). Hij maakt niet aannemelijk waarom de taliban in zijn geval na jaren vruchteloos zijn medewerking te vereisen alsnog hoopte op – weliswaar onder doodsbedreigingen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16) – 'vrijwillige' medewerking. Dit geldt des te meer nu de adjunct-commissaris terecht heeft vastgesteld dat het veel moeilijker is om iemand die van thuis uit overheidsgezind is te overtuigen van het voeren van de jihad. Zijn bewering doet dan ook geen afbreuk aan voornoemde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

4.6.1.8. Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing "De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw taskara en die van uw broer H.G. (...) bevatten enkel jullie identiteitsgegevens en worden niet meteen betwist. De enveloppe bewijst enkel dat de documenten vanuit Afghanistan zijn verstuurd, iets wat niet meteen betwist wordt. Over de certificaten van de tewerkstelling van uw broer en zijn bankkaart is het volgende relevant: documenten hebben louter een ondersteunende functie en kunnen enkel geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten. Echter, in uw geval werd hierboven vastgesteld dat uw verklaringen over de tewerkstelling van uw broer ongeloofwaardig zijn bevonden. Tevens blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien kan aan de privé-foto's die u hebt neergelegd geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke ensclerenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.", betoogt verzoeker dat het CGVS ten onrechte de bewijswaarde van de voorgelegde

documenten ontkent, dat de documenten betreffende de tewerkstelling van zijn broer worden afgewezen als mogelijk frauduleus terwijl hij, mede gelet op zijn jonge leeftijd, omwille van de aanwezigheid van deze documenten geen verdere informatie heeft ingewonnen.

Door louter te stellen dat het CGVS ten onrechte de bewijswaarde van de voorgelegde documenten ontkent en dat de documenten betreffende de tewerkstelling van zijn broer worden afgewezen als mogelijk frauduleus, slaagt verzoeker er niet *in concreto* voormelde motieven te weerleggen.

De Raad herhaalt dat de tewerkstelling van verzoekers broer H.G., waarmee de eigen problemen van verzoeker sterk verwerven zijn, de kern van het asielrelaas uitmaken. Van verzoeker, een volwassen persoon, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze, gedetailleerde wijze kan weergeven. Hij dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Daarnaast kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker, die tot vier maanden na zijn aankomst in België één keer per maand of per twee maanden contact onderhield met zijn schoonbroer en op die manier soms ook zijn zus of zijn moeder sprak (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-9), de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de tewerkstelling van zijn broer, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees. Zijn jonge, doch meerderjarige leeftijd en de aanwezigheid van documenten doen aan voornoemde vaststellingen geen afbreuk. Te meer daar verzoeker ook bij de documenten geen afdoende toelichting kon geven terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, *quod non in casu*.

Wat de neergelegde documenten betreft, wijst de Raad nog naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 4.6.1.2. De adjunct-commissaris heeft op goede gronden gesteld dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden, dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn.

4.6.1.9. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.6.1.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Verzoeker stelt dat hij in december 2021 zijn asielaanvraag heeft ingediend en reeds enige tijd niet meer in Afghanistan verblijft, dat hij jong was bij zijn vertrek en zich al snel alle waarden en normen van het westerse leven eigen heeft gemaakt, dat hij zich niet meer kan indenken in de conservatieve denkwereld van de taliban en heeft geleerd om vrij te denken en te spreken, dat hij tevens gebruik maakt van sociale media. Verzoeker meent dat hij past binnen het profiel van Afghanen die niet met open armen terug worden ontvangen. Hij meent dat hij en zijn denkpatronen door de taliban beschouwd worden als een bedreiging van hun machtspositie en zodoende het risico reëel is dat hij gefolterd en gedood zal worden.

4.6.2.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door verweerder ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door

lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden

(Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld,

waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *‘zina’* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de adjunct-commissaris doet niet anders besluiten.

4.6.2.3. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

4.6.2.4. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande terugkeerders en een verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert dat hij binnen het profiel van Afghanen past die niet met open armen terug worden ontvangen, dat hij en zijn denkpatronen door de taliban worden beschouwd als een bedreiging van hun machtspositie, doch laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Betreffende zijn asielaanvraag die in december 2021 in België werd ingediend, zijn

afwezigheid uit Afghanistan reeds enige tijd, zijn jonge leeftijd bij zijn vertrek en de bewering dat hij zich al snel alle waarden en normen van het westerse leven eigen heeft gemaakt, dat hij zich niet meer kan indenken in de conservatieve denkwereld van de taliban en heeft geleerd om vrij te denken en te spreken en dat hij tevens gebruik maakt van sociale media, besluit de Raad dat hij hiermee niet aantoonbaar dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen, te meer verzoeker minstens tot zijn meerderjarigheid in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij ongeveer tot de zesde klas – hij was ongeveer twaalf jaar oud – naar school is geweest en zijn vader tot die leeftijd hielp met zijn landbouw (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5-6), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De duur van zijn verblijf in België sinds december 2021, *in casu* meer dan twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving waarbij hij fundamentele Belgische of Europese maatschappelijke normen en waarden eigen heeft gemaakt die raken aan zijn identiteit en morele integriteit, dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, verloofde, vier broers en drie zussen in Haidarkhel wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3-4) en dat zijn schoonbroer eveneens in Afghanistan woont (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 1).

4.6.2.5. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance*:

Afghanistan van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupctie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.6.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, verloofde, vier broers en drie zussen in Haidarkhel wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3-4) en dat zijn schoonbroer eveneens in Afghanistan woont (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5).

4.6.3.4. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus..

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Waar verzoeker nog stelt dat verwacht mag worden dat de taliban geen inmenging meer wenst van buitenlandse troepen en allerhande folteringen of onmenselijke behandelingen niet aan de grote klok gaat hangen, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade moet worden aangetoond.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door op algemene en vage wijze te wijzen op 'allerhande folteringen of onmenselijke behandelingen' zonder deze informatie te concretiseren en op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

4.6.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.7.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en '*Islamic State Khorasan Province*' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of*

Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsvername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Verzoeker stelt dat de adjunct-commissaris niet ontkent dat er nog steeds geweld is en er nog steeds burgerdoden vallen, dat het er evenwel minder zijn en dat dit uiteraard onvoldoende argument is om te stellen dat verzoeker op hoop van zegen dan maar terug in Afghanistan dient te gaan wonen.

De Raad merkt echter op dat zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, er in Afghanistan geen sprake blijkt van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.7.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.7.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER